

1.

Amsterdam, mei 1927

Roel Vandervoort zag dat hun glanzend nieuwe automobiel voor de deur stond. ‘Vader was niet thuis, moeder was niet thuis... Piep zei de muis!’ Hij pakte de sleutels van hun nieuwe wagen om daarmee snel en geruisloos de ouderlijke woning te verlaten. Hij had er nog maar één keer in gereden, onder vaderlijk toezien oog. Maar zijn strenge ouwe heer vertrouwde zijn zoon niet zo achter het stuur, terwijl zijn studiegenoten juist verwachtten dat hij overal met dat ding naartoe ging. Ze hadden hem er al mee geplaagd waarom ze de Dodge nooit hadden gezien; had hij de auto soms al beschadigd? Maar de pipa was nu eenmaal streng en niet van zijn mening af te brengen. Zodra Roel de sleutel in het contactslot omdraaide, begon de motor zacht te zoemen. O, wat een zalig geluid was dat! Langzaam liet hij het gaspedaal opkomen en reed weg. Meteen klonk er een luid getoeter, gevolgd door een auto die hem met een slingerende beweging ontweek. Roels hart sloeg een slag over. Had hij toch bijna die dure kar in de prak gereden! Het zweet brak hem uit. ‘Opletten!’ zei hij tegen zichzelf en keek nadrukkelijk in de spiegels, maar toen had hij weer stom-laas in de gaten dat de auto voor hem afremde. Hij gaf een ruk aan het stuur die voor redding zorgde. Pff... Wat een gloeiend lamme chauffeur was hij

vandaag, hij kon beter terug naar huis gaan. Dat kreeg je als je nooit ervaring op mocht doen. Lukraak sloeg hij de eerste zijstraat in die hem weer in de goede richting zou voeren. Lekker rustig hier. Alleen een tenger meisjesfiguur kwam hem fietsend tegemoet rijden. Ineens veranderde de jongedame van richting en wilde voor hem langs een zijstraat inschieten. Zeg, wat dacht ze wel niet? Hij zou dat brutale wicht eens even laten weten dat ze de verkeersregels overtrad!

Terwijl hij afremde, toeterde hij vervaarlijk. De jongedame schrok zo van het indrukwekkende geloei dat onder de motorkap uitkwam, dat ze hevig begon te slingeren en pal voor de auto omkieperde.

‘NEE!’ Meteen stond de wagen stil en hij sprong eruit om naar voren te lopen. ‘Juffrouw, juffrouw!’ Tot zijn grote opluchting zag hij dat ze vóór de auto lag en niet eronder. Die bedenkelijke eer was haar fiets toegefallen. Hij knielde naast haar, terwijl ze verbluft haar hoofd optilde en rechtop ging zitten. Grote bruine ogen keken hem verwijtend aan.

‘Je gooit je zomaar voor mijn auto. Ben je nu helemaal betoeterd?’ zei hij, nog verontwaardigd ...